

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Cumhuriyet gazetesi davası,
ne havuz medyasında ne de
merkez medyada yer bulabildi...

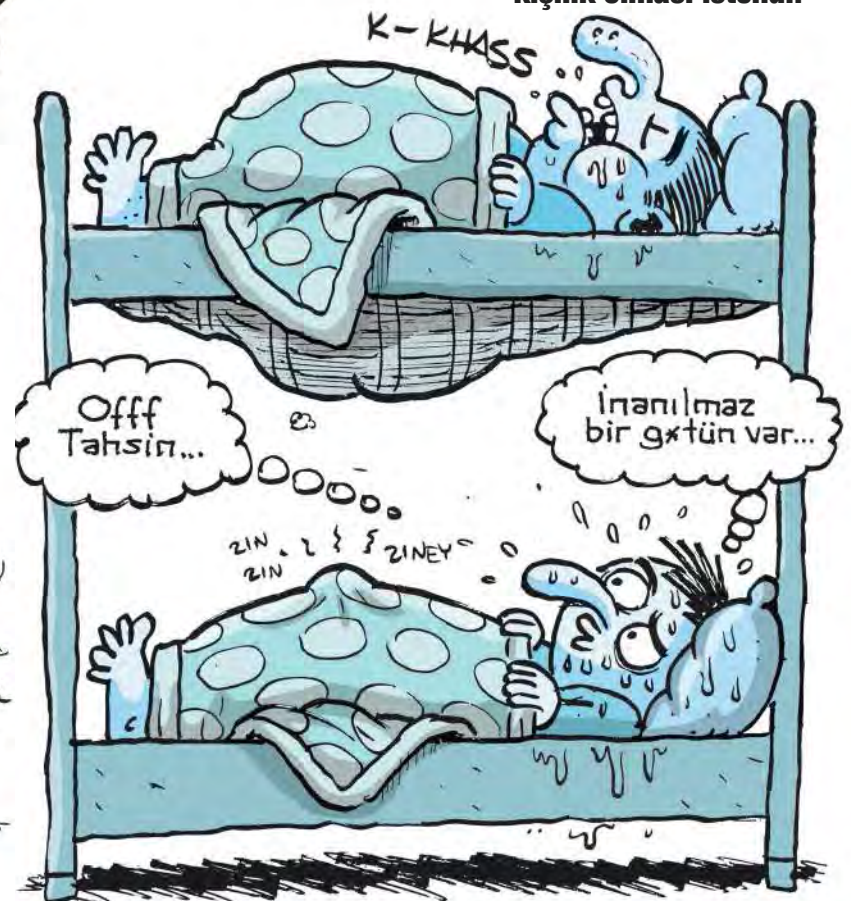

DIŞARIDA DA
KALMADI...

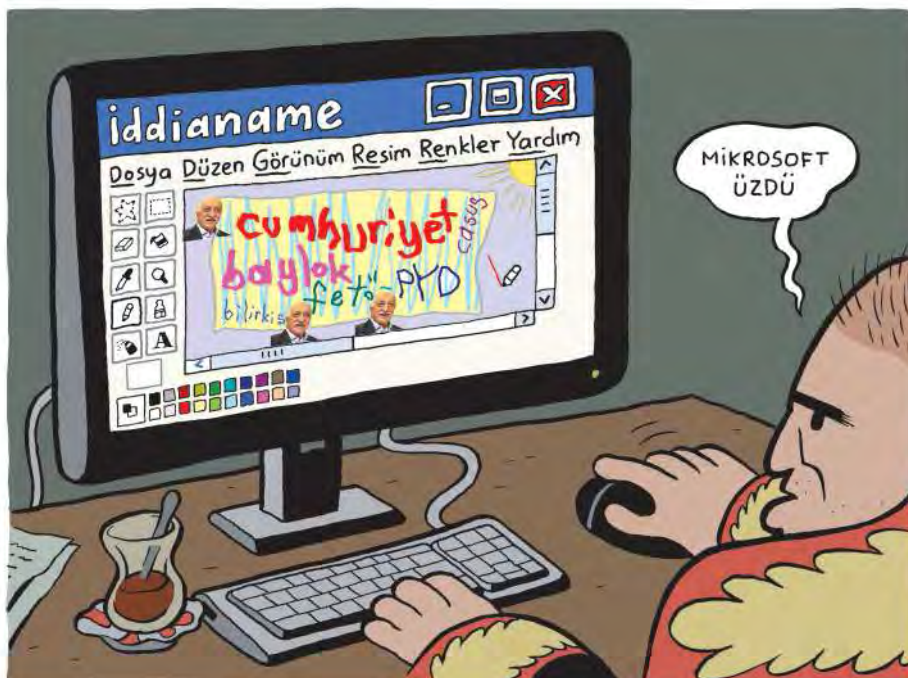
AKP'li Ahmet Hamdi Çamlı, “Cihat bilmeyen çocuğa matematik öğretmenin faydası yok” dedi.

Sağlık Bakanlığı Menzil Tarikatı'na emanet...

Paint programı tarihe karışıyor.

Tayyip Erdoğan, Almanya için konuştu: “Hasbelkader yakaladıkları zenginlikle şimdi tehdit etmeye kalkıyorlar.”

Ağrı'da İmam Buhari Yatılı Kuran Kursu'nda kalan 9 yaşındaki bir öğrenci, tecavüze uğradı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinin başlattığı "güvenli taksi" projesi kapsamında taksilerde ses ve görüntü kaydı alınacak.

Aralarında Musa Kart'ın da bulunduğu Cumhuriyet gazetesi çalışanları hakkındaki dava başladı.

ÖZER AYDOĞAN

Merhaba sevgili okur. Sana bu mektubu Datça Emecik Köyü'nden yazıyorum. Tatideyiz biz ailecek. Yolumuz düşe düşe Emecik'e kadar düştü. Şahane bir yer burası. Tam bir dağ köyü. Şu anda köşemi, üzümlerin olsun, bademlerin olsun arasından, kilometrelerce ötedeki denize doğru yazıyorum. Kaldığımız evin avlusundan. O kadar güzel ki. Hatta iki deniz görüyorum. Bir gördüğüm Ege, bir gördüğüm Akdeniz. Sağında solumda. İnsan deli çıkar. Bu yaz hiç İstanbul dışına çıkamamıştım. Biliyorsunuz ben yazları İstanbul'da hiç durmam. Fakat işte bir buçuk ay öncesi Moskova'da maçta köprücük kemiğimi kırmamla, bir yere kıpırdayamamam bir oldu. Bu arada dikkat ederseniz, köprücük kemiğimi kırduğımı düşünüyorum ben. Sanki bir başkası buna sebep olmamış gibi. Gereksiz sertlik yapıp beni yere yapıştırmamış gibi. Emin olun köprücük kemiğimin kırılmasına kimin sebep olduğunu bilmiyorum bile. O kadar umrumda değil. Kırıldı mı, kırıldı. Bitti. Ben kırdım. Gerçi daha sonra bir özür dilemeye bile gelmedi. Aynı otele kalıyoruz çünkü. On altı takım da aynı otele kalıyor turnuvaya katılanlar olarak. Hatta belki de aynı kattaydık Estonyalı sanatçı futbolcu arkadaşlarımızla. Bir buna ince ince takılıyor gibiyim ama aslında yine de umursamıyor gibiyim. İyiyim ama şimdi. Artık iki elimle direksiyon tutabiliyorum. E yüzebiliyorum da. Bir bisiklet kullanması kaldı. Onu da artık İstanbul'a dönünce hemen ilk gün deneyeceğim. Büyük ihtimalle bisiklet de kullanabileceğim. Ve ben artık o zaman işte tamamım. Alpay tam olarak sahalara geri döndü demektir. Heleler helesi. Ne diyordum. Geziyoruz biz öyle köşe bucak. Ailecek. Ben, Özlem'im ve Hazar Bey. Çünkü artık kendisi bir Hazar Bey. Hazar Boy'luktan terfi etti. Bu çocuk dokuz temmuz'da bir yaşına basmış, hala mı Hazar Boy olucadı. Zaten aslında Hazar Boy'un çıkışı da ilginç. Şimdi Hazar erkek ismi. Ama nadir olmakla birlikte kız ismi olarak da çıkabiliyor karşımıza. Ben de tanımlayıcı olsun diye düşünerek, Boy takısını takmamla çocuğa, oldu bana çocuk bir Hazar Boy. Eğlenceli de durdu. Ama benim çocuğum bir Justin Bieber değil. O yüzden kendisi artık bir Hazar Bey. Geçici bir şeydi zaten Hazar Boy. Geçti bitti. Hoş bir sada bıraktı. Eleştirildi de. Neden Hazar Boy, Hazar Boy ne ki şimdi dendi. Bunları hep duydum ben. Açıkladığım sebeple idi işte. Ne diyordum, tatildegiz ya biz. Köprücük kemiğimi yola çıkacak kadar iyi hissetmemle birlikte, atladık arabaya, çıktık İstanbul'dan. İlk gün İzmir yaptık. İzmir yapmak. İzmir'e oyun da koymuştum. Zaten o oyunu koymasam belki de o gün çıkmayacaktık yola. Bir şeyin fişklemesi lazım. İzmir her zamanki gibi şahane. Üzerine çok da bir şey söylemeye gerek yok. Ertesi gün İzmir'den Muğla'ya geçtik. Muğla olmazsa olmaz. Akşam arkadaşlarla yayla. Yaylada yemece içmece. Muğla gerçekten bir başka efsane. Yaşamak istediğim yer Muğla galiba. İleride yani. Ertesi gün Marmaris Selimiye'ye geçtik. Hemen dalış hocası arkadaşımın teknesiyle açılıp koylarda yüzdük. Ertesi gün yine aynısını yaptık, dün de Datça'ya geldik. Ovabükü'nde biraz vakit geçirdikten sonra, şu anda bu köşeyi yazdığım yere, yani Emecik Köyü'ne geldik. Burası Datçalı arkadaşım Tolga'nın kayınpederinin evi. Çift katlı. Üst katı bize tahsis ettiler. Katlar birbirinden bağımsız. Yolculuğa çıktığımızdan beri otellerde kalıyoruz. Ev kafası çok iyi geldi. Gerçek dinlence evdedir. Bugün de buradayız. Birazdan Datça'ya ineriz, yarın Bodrum için ayırttığımız feribot biletlerimizi alacağız. Sonra Kargı Koyu. Eski Datça görmecesi. Planlar bu yönde. Yarın Bodrum, sonra Ildır, sonra belki Eskişehir, İstanbul. Belki Ildır'dan sonra Muğla yeniden. Köyceğiz, Dalaman, Fethiye, Olimpos, Antalya, Eskişehir, İstanbul belki. Dur bakalım, her şey akışına göre. Çünkü gerçekten de her şey akışına göre. Çünkü biz aslında yarın Kos Adası'na geçiyorduk. Bir Yunanistan görmesini mi

YERALTI ÖYKÜLERİ

"ALTIN BİLEZİK"

geçen haftadan devam

ERSİN KARABULUT

Devamı 7. sayfada

yani şimdi Hazar Bey diye düşünmüştük. Kendisine ben doğum günü hediyesi olarak zaten pasaport çıkartmıştım. Sonra Kos Adası kapı girişi için vize işlemleri, evrak bir araya getirmesi, bir hafta da onunla uğraşıldı. Daha doğrusu Özlem'im uğraştı. Ben hayatta uğraşmam. Hem kendi, hem de Hazar'ın evrakı için uğraştı vala biraz. Benim şengenim var, ben rahatım. Biletlerimiz alındı. Derken, biz Muğla'dayken Merkez üssü Kos olan deprem gerçekleşti. Kos'a seferler zaten hemen durdu. Kos'takiler Kos'tan kaçmaya başladı. Düne kadar Kos'a gitmekten vazgeçmiştik.

Fakat bugün seferlerin yeniden başladığını öğrendik. Ve ikileme düştük. Gideriz belki yine. Yarın gidemiyoruz zaten de Perşembe belki gideriz. Karar aşamasındayız. Günlübirlik zaten. Sabah gidiyorsun, akşam dönüyorsun. Yunanistan görmüş oluyorsun. Resmen. Durumlar bu yani. Bu arada Selimiye'deki dalış hocası arkadaşım Anıl, ilginç bir şey anlattı. Bir gün Selami Şahin uğruyor bunların tekneye. "Gençler" diyor, "sizin teknede ayna var mı". "Var" diyor Anıl. "İyi bakın o zaman kendinize o aynada" diyor, gidiyor. Bizimkiler düşmüş bayılmış. Esasen gezeceksin. Gezince

görüyorsun. Ben mesela vakti zamanında Bozcaada'da balet bir ağabeyimizin hamilemsi göbeğini görmüştüm, aklım çıkmıştı. Lan nasıl olur böyle bir şey. Sen baleyi şimdi bıraksan senin o göbeği yapman on yılını alır. Gezince görüyorsun. Bir de otel lavabosunda özenle yıkadığın erik hop düşüyor ya elinden klozetin kenarına doğru, işte o zaman çok hüzünlüyorsun. Bir de ben aslında iki hafta kadar önce evde bisiklet kullandım. Neye hüzünlendim biliyor musunuz. Lastikleri hep inmiş kullanmadığım zaman içinde, ona çok hüzünlendim. Hoşça kal.

Köpek var

Roman özeti
SEFİLLER
 Sefiller, hayvanoglu hay-
 vanlar, amk çocukları...
 Evet...özetle kitap böyle..
 Peki ya edebiyat?..İşte bu
 ve bunun benzeri konuları ko-
 nusacağımız programımızda
 hoş geldiniz... Edebiyat
 can çekiyor...Peki ya ma-
 tamatik...O da 3 aşağı, 5 yu-
 kari öyle...Yani:
 (matematik-3)+5=0
 matematik+2=0
 matematik=-2
 Eksideyiz..Edebiyat daha kötü
 -5 filan...Fizik güzel..Götü
 filan diri..Bakmış kendine..
 Ama karpisi çok...+1
 En iyi durumda olan tarih..
 Tarih+iber=integral/2

Taksi

Bana kalırsa takside kamera işinden ürkecek çekinecek bir şey yok. İstanbul

taksicileri şimdiden kendilerine takılan kameraların bir şekilde görüntü almasını engelleyecek bir sistem geliştirmişler bile. Görüntülerin canlı olarak izlendiği bir merkez varsa, bir gün sessiz sedasız gezip o bir günlük görüntüyü sürekli olarak loopta oynatacak bir şey bile ayarlamış olabilirler.

Allahaşkına, iki taksiciden birinin gideceği yere sekizler çizerek gittiği, paranın üzerine yatmaya çalıştığı, sahte banknot kakaladığı, gidilecek mesafeyi beğenmediği ortamda, emin olun ki taksiciyle yapacağınız muhabbetten ebelenme korkusu yaşamaz manasız. Taksici sizi şikâyet etse, kayıtları inceleseler sizden önceki yolcuya tırnakçılık yaptığı, sizden sonra sadece Sultanahmet'ten Taksim'e getirdiği turistten İstanbul Lizbon uçak bileti parası tahsil edip Türkiye'nin cari açığını hatırı sayılır bir şekilde azalttığı ortaya çıkacak. Bence alır onlar önlemlerini. Biz küçükken taksiler her yere kafasına göre yolcu getirip götürüyor diye taksimetre çıkmıştı, iki ayda adamların yarısı taksimetrelerle oynadı, aynı noktadan aynı noktaya gitmek birbirinden farklı iki taksile aynı parayı yazmaz oldu ki burada 80'lerden bahsediyorum. (Bu arada 50'li yılların Türk filmlerinde taksilerin, taksimetresi olması ama sonra her nasılsa taksimetrenin ortadan kalkması ve ancak 80'lerin ortalarında geri gelmesini ayrıca aranızda tartışınız, 50'den 80'e ne oldu, ne bitti anlayabilirseniz bana da anlatınız.)

Bu arada taksiciyle ne konuşuyorsunuz onu da anlamıyorum zaten. Ha ben de konuşuyorum da maç konuşuyorum, tavla konuşuyorum, memleketini anlatıyorum falan. Zaten taksiciye nereli olduğunu sorduktan sonra "Nasıl sizin oralar?" diye sordum mu, artık yol boyu anlata bitiremiyorlar. Yalnız ben de bunu otomatige bağladığım için bir iki kere "Nerelisin usta?" sorusuna aldığım "Biz yedi kuşak İstanbulluyuz," cevabını aldığım hâlde keriz gibi "Nasıl sizin oralar?" diye sormuşluğum var ki o da garip oluyor takdir edersiniz. Ali Murat Hamarat ve bizim baloncuk Şevki dışında yedi kuşak İstanbullu kimseyi tanımadığım için İstanbullunun tipini de tam kestiremiyorum.

Ama bugüne dek bir taksiciyle İdlib'deki muhaliflerin pozisyonunu ve bu stratejideki devasa debilliği veya Türk dış politikasının içinde bulunduğu enkazı tartışmışlığım yok. Yani elbette evin iş yerinin oradaki durakta çalışan ve sürekli kullandığım, birbirimizi ismen tanıdığımız taksicilerle her muhabbete giriyorum ama onlar da beni ihbar edecek değiller diye tahmin ediyorum. Taksiciyle siyaset konuşma kotamı tanıdıklarımla kullanıp diğer taksilere direk "Memleket nire?" modunda giriyorum, yapacak bir şey yok.

Tabii "Bu başımızdakiler böyle oldukça" temalı Levent Kırca model yakınlara ihtiyaç duyulması normal. Normal normal ama hayatın da bir gerçeği var. Maalesef onu kahvede bile yapamıyorsunuz artık. Ben daha geçen gün kahvede okey oynayan dört adamın, resmen Kafka öyküsü gibi tek bir isim vermeden, yer ve zaman belirtmeden adeta farazi bir memleketteki farazi bir takım olaylardan yakınmasını dinledim. Alis harikalar diyarı gibi oldu kahve ama

biraz zorlayarak tavşan dediklerinde hangi stratejik debilden, fırça bıyık dediklerinde kimden, kiloğlum keleşoğlum dediklerinde hangi evlattan bahsedildiğini az çok tahmin edebildim.

Tabii bunun ve benzeri diğer uygulamaların nedenini kavramak güç değil. Her ne olursa olsun, hemen tüm televizyon kanalları ve gazeteler ele

geçirilse de, bizim zamanında "Tarih dersi 2. Dünya Savaşı'na gelip bitiyor, sonrası niye yok!" diye kızılan tarih ders kitaplarımız hükümetin propaganda broşürlerine dönüşse de istenilen "ezici çoğunluk" sağlanabilmiş değil. (Bu arada "Tarih ders kitabında 2. Dünya Savaşı sonrası niye yok?" diye yakınana da yıllar sonra cevap vereyim bari: Adı üzerinde tarih kardeşim, dün olanlardan

bahsedilen işe gazetecilik diyoruz, yakın tarih de iki gün öncesi demek değil yani. Hele o kitapların öncelikli sorunu ne zaman bittikleri hiç değildi.)

E bunca baskıya rağmen ezici çoğunluk sağlayamazsan, o zaman ezici çoğunluk sağladığın hissini yaratırsın ki o da bu yöntemlerle olur zaten. Takside, kahvede, otobüste senin aleyhine

konuşan hiç kimse olmayınca, seninle aynı şekilde düşünmeyenlere tek başlarına olduklarını hissettirmeye başlarsın. Onlar da bir süre kendilerini tek başına hissetmesine de, uzun süren yalnızlık hislerinden sonra genellikle ansızın fark edilen "Meğer hiç de az değildim" coşkusunun önünde durması çok zordur.

"Bu karpuz
Çok kırmızı
Bölüşmek şart."
- Bedri Rahmi Eyüboğlu

● Umarım "kavram",
"terim" i çıkarır hayatımızdan...

● Enerjiyi öğrenip sinerjiye
yetişemeyen, sempatiyi çözümlenip
empatiye erişemeyen, zekayı algılayıp duygusal
zekayı iskalayan biriyim. Bunlar hep gerçek. "Vücut dili"
kavramı yoktu ki, ben de vücut dili
öğreneceğime, normal dili iki kere
öğrendim...

● Tülay Özer'in söylediği "Deli
Etme Beni" şarkısında sevinç dolu bir hüznün var.

● Allah'a zamanın efendisi olarak sonsuz Amin ve benim
de efendim olarak sonsuz Aman...

● Kovulmanın neresi kötü, cehennemden kovulduysan
eğer...

● İnsan ne zaman çocuktur da hangi an büyür?
Salıncakta AYAKTA sallandığı an...

● Tanrım beni baştan yarat... Ya da başka bir dosyada
gönder...

● Selin Karacehennem adlı evlilik danışmanı var.
Evleniyorsun ve soyadın bu tip değişiyor, daha ne oldu?

● Ben doğmadan bir yıl önce, 1967'de İsrail

kontrolüne geçmiş Mescid-i Aksa. İlk camimiz, işgalin
dehşetini yaşıyor. Ölmeden bu işgalin bitişini görmeyi
niyaz ederim...

● İstanbul'daki arnavut kaldırımlarının çoğunu, Tüfekçibaşı
Arnavut Tahir Paşa yapmış,
nur içinde yatsın... Mithat
Cemal Kuntay'ın Üç İstanbul
romanında okuduydum. Aynı
romandan bir başka cümle:
"Zaten bu Osmanlı hanedanı
Dostoyevski'nin Karamazov

ailesine benzer:
İçlerinde dahisi
var, budalası
var; sarhoşu,
delisi var; katili,
bestekarı, şairi var; ne arasan
var."

Ve bir de: "Ağlayamayacak
kadar neşesizdi."

● Türkiye Cumhuriyeti,
Fener Ortodoks Patriği'nin
tüm dünya ortodoks hristiyanlarının patriği olmasını,
yani 'ekümenik' hale gelmesini neden anılamaz,
anlayamam. Roma'nın, Vatikan'ın Papa'sı varsa,
İstanbul'un ve Fener'in de Patrik'i olsun. Vatikan
destekli savaş emperyalizmi, ortodoks halklar için de
tehlike, kardeşçe dayanışmamız lazım...

● "Hey gidi dalkavuk... Sana soytarı bile denemez,
çünkü soytarılık senin için rütbe sayılır. Sen dalkavukluk
için belini kırıp ikiye katlanırken, senin görüntüne bile
katlanmak ne büyük acı..." - İlhan Selçuk

● Kayseri'de Ahmet Paşa İlkokulu'nda 4.sınıfa
gidiyorum, 1979. Beslenme zamanında götüreceğimiz
gıdalar, önceden belirlenmiş: Çarşamba peynir,
perşembe yumurta gibi. Bir perşembe sabahı zor
uyandım, geç uyandım, yumurta haşlayacak zaman

**Ayrılmak özgürleştirir mi?
Tutsak sorusu sorduğuna
göre, evet.**

falın yok idi, annem macar
salamından biraz kesip hızla
pegeteye
sardı, ekmek
de verdi,
çiktım.
Beslenme
vaktinde,
yumurta getirmediğim ortaya
çıkmasını diye ekmek arası
yaptığım salami iri ve kat'i
ısırlıklarla çiğneyip yuttum.
Salami bir hoyda yedim!
Sonra öğretmenimiz (Ahmet
Okur) "Bugün yumurtayı
kabuklu şekilde getirerler
el kaldırırsın?" dedi. N'oluyor
dedim. Salam getirişim
sözkonusu olacak diye tırstım. Ben de el kaldırdım.
Öğretmen "Ne biçim soymuşsunuz yumurtaları,
çöp kutusunun etrafı kabuk dolu, kalkın temizleyin
şurayı" dedi. El kaldıranlarla beraber kalkıp
ben de yerden kabuk temizledim. "Salam krizi"
patlamadı diye pek bahtıyordım. (Ben tam yerden
yumurta kabuğu toplarken, "Seneler sonra bu
hadiseyi yazacaksınız" deseydi biri, iyice korkardım
o günün şartlarında.)

● Yaşamak zaten kendi başına zor. Zor. Bir de çalışmak
ne, ha?

● Yaşamacı'nın burnundan getiren de Yaşıyor Olan...

● Hayat Gerillası: Olur olmaz gerilen...

● Yaşamacı'nın burnundan getiren de Yaşıyor Olan...

● Kimle evleneciğimizi bana asla sormayın. Bilemem. Kimden
boşanılır konusunda gözlem sahibiyim...

● "Amatör psikiyatristlerin çektiği
fotoğrafları düşmanıma göstermesin
ulu Rabbim" diye cümle geçiriyor, Irvin
D.Yalom'un yazdığı "Divan" adlı
romanda.Psikiyatrik analiz aleminde
geçiyor, çok güzel, henüz ortasındayım.
Bir başka cümle: "Borsa, poker
oynamaya g.tü yetmeyen ödlekler
içindir." (Pokerdeki "beş benzemez"
yerine "serebovasküler kolaps" diyen
bir tip de mevcut detayda.)

● Şansı yaver giden soylu: Şansölye...

Mustafa Satıcı

İnanılmaz Maceralar Serisi

Macera 1: Ödenek

"Benden yana sıkıntınız olmasın efendimiz... Gidip hemen ülkenin en zehirli mantarlarından bir torba toplayacağım sizin için..."

Bu mantarlar öyle zehirli olacak ki ucundan bir kez tadanın ağzından gözünden kanlar fışkıracak; öldüklerini anlamaya fırsat bulamadan ölecekler! Öyle bir zehir ki; mantarları pişirdikleri kazanı çok iyi temizleseler bile ileride bu kazanda pişen yemekleri yiyenler dahi telef olacak, ağızlarından burunlarından -mantarı doğrudan yiyenler kadar olmasa da- bayağı kıvrılırken "keşke cimrilik edip zehirli kazanı tuz ruhu ve çamaşır suyuyla temizlemeye uğraşmasaydım, keşke parama kıyıp yeni bir kazan alsaydım! Acaba kazanda pişen zehirli mantarın zehirinden mi zehirlendim, yoksa çamaşır suyu ve tuz ruhundan mı zehirlendim? Bilemiyorum ve öğrenmek için çok geç, heyhat işte bir cahile yakışır şekilde ölüyorum, elveda tatlı hayat. Umarım gerçek birer cahil gibi yetiştirdiğim çocuklarım benim ölümünden ders alıp da zehirli kazanı "bu daha kullanılır" diye temizlemeye uğraşmazlar. Umarım cehalet sadece benim değil bütün soyumun sonu olmaz. Çok tatlı, çok sevimli bir soyum var çünkü, hepsi cahil; yanakları kırmızı kırmızı, cehaletin verdiği saflıkla parlıyor yüzleri!" diye düşünerek can verecekler! Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım efendimiz!" diye bağırarak dalkavuk ve çirkin şişman ellerini birbirine sürterek sevimsiz bir şekilde gülmüş.

Bunu duyan kral sinirlenmiş ve dalkavuğa "Dediğimi tam dinlemeden deli gibi tepkiler veriyorsun. Bana anlattığın gibi zehir lazım değil, sinsî bir zehir lazım.

Öyle bir zehir ki; etkisini bugün değil, yarın değil ama bir sene sonra gösterecek, düşmanımızı öldürsün ama ölümü bizden uzakta olsun, bizden bilinmesin. Sevmediğim bir büyükelçi var, onu öldürecek. Canımı sıkıyor. Bize aşırı iyi davranıyor, ülkenin geleneklerini göreneklerini bizden çok benimsiyor. Fakir ülke olduğumuz için, kendisi zengin ülkeden geldiği için, iyi hissedelim diye yapıyor. Benim normal elbiselerimle katıldığım etkinliklere en coşkulu, at eşek desenli yerel kıyafetlerimizle katılıyor. Ne gerek var? Halk danslarımızı bir oynaması var, görmen lazım. Halk oyunları ekibimizin başına koyup yurt dışına uluslararası halk dansları turnuvasına yollasak dereceyle dönerler. Şu anki halinden çok daha ileriye taşır halk dansları federasyonunu. Halk dansları ekibini de zehirleyeceğim. Ama en çok büyükelçiye zehirleyeceğim. Öyle bir zehir ki; bir sene sonra emekli olup ülkesine döndüğünde, yazlığında içki sofrasında ülkemizin cahilliklerini anlatıp geçkin fakat alımlı bayanları kah kah kah ilahi diye güldürürken, sonra aniden duygusallaşıp "fakir fakat güzel insanlardı, cehaletleri onların değil en çok bizim suçumuz! Bilimin ışığı dünyada en dip köşe yerlere ulaşmıyorsa, en kalitesiz ülkeleri aydınlatmaya yetmiyorsa, bu bizim suçumuz! Zamanında bakanı kör eden bu yüce ışık şimdi acınası üniversitelerimizin tozlu koridorlarını bile aydınlatmaktan acizdir! Bu kendilerini akademideki sırça köşklere kapatmış, varoluş üzerine ahkam kesen, sıradan halka yukarıdan bakan seçkinlerin ve bu parazitleri akademide barındıran politikacıların, en çok da bu politikacıların hesap sormayan bizlerin suçu! Heyhat!" diye atıp tutarken harekete geçsin, samimiyetsiz piçi orada yok etsin. Anladın mı tam olarak ne istediğimi? Yazıp verelim mi, aklında tutabilecek misin? Burada ölürse karşı ülkeyle sıkıntı olur, öldüremezsem bana sıkıntı olur, o yüzden böyle değişik bir şey yapacağız buna." diye bağırarak kudretli kral.

Dalkavuk, anladığını ifade eden "hay hay efendimiz,

siz nasıl emrederseniz kudretli hükümdarımız, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım haşmetlimiz, bu dahice bir plan efendimiz" gibi yavaşça sesler çıkartarak kralın huzurundan ayrılmış; ancak ayrılmasının üzerinden beş dakika geçmeden tekrar taht odasının kapısında belirmiş. Yüzünde kakası varmış gibi bir ifadeyle sıkıntılı gülümseyerek, ellerini birbirine ovalayarak kapı eşiğinden kudretli krala bakmaya başlamış. Bunu gören kral hiddete kapılarak "NE İSTİYORSUN, GİTSENE YA!" diye bağırarak.

Dalkavuk ezilip büzülmüş, utanır gibi yapmış ancak gitmek bir yana tahtın yanına kadar sokulmuş ve şöyle demiş: Efendimiz, kese altını atmayı unuttunuz... Malum, yol masrafı, zehir masrafı, konaklama artı yeme içme, bayağı bir kalem masraf var. Üzerime bir kese altın atarsanız ben de onu havada yakalarım.

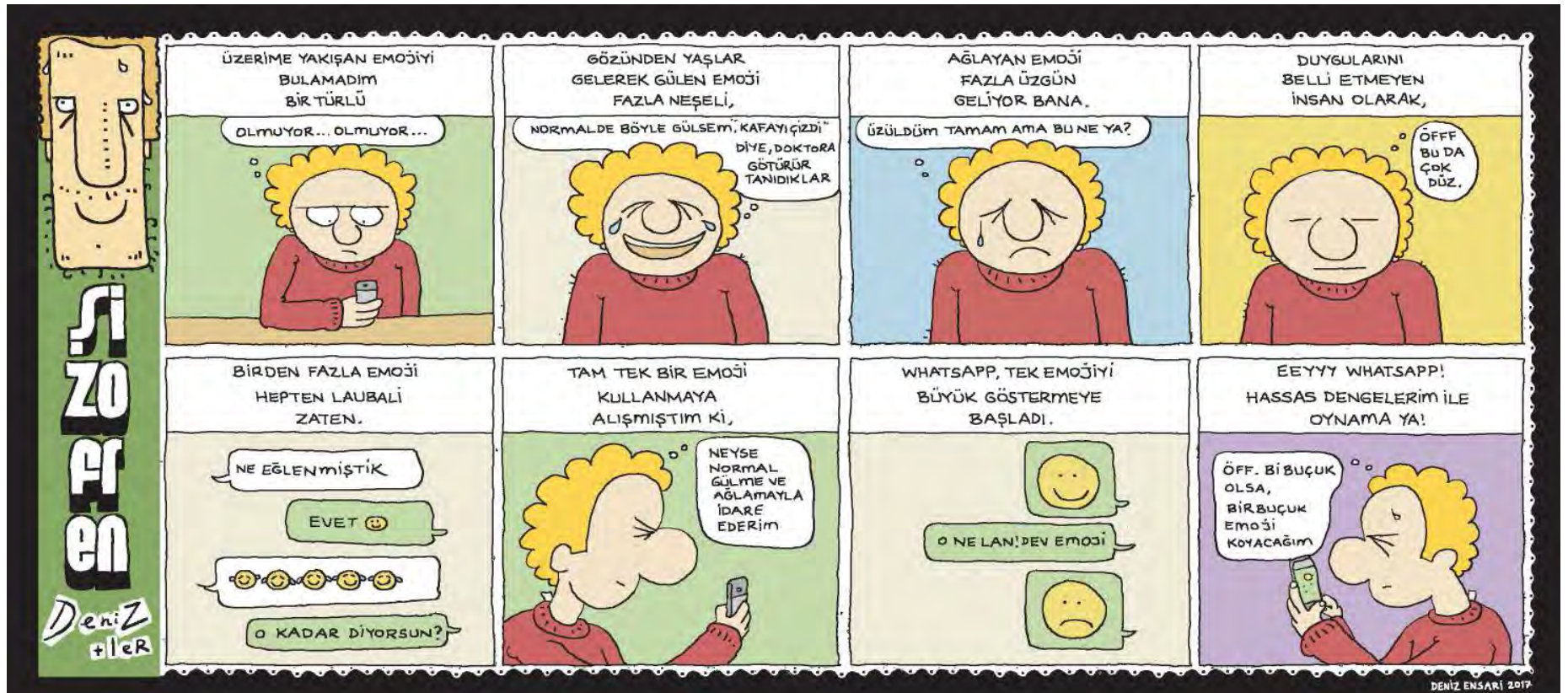
Bunu duyan kral kendini dalkavuğa bakıp ".mına koduğum" der gibi gülümsemekten alamamış. "Kese altın uygulamasına bu aydan itibaren

son verdik, sen yaptığın harcamaların faturalarını atma, sakla, makbuzlarıyla birlikte bana getir, ben sana ona göre hazineden ödeme çıkartacağım." demiş ve eklemiş "kese altın geleneği yüzünden hazinenin .mına koyuldu, keseyi alan kaçıyor, "kralım bu işe bu kadar altın harcadım, bu kadar altın da arttı" diyen, para üstü getiren yok. Bundan sonra aldığımız belli verdiğimiz belli iş yapacağız" demiş. Dalkavuğun hayattaki tek motivasyonu üzerine fırlatılan altın keseleri olduğu için itiraz edecek gibi olmuş, "ben kendi cebimden nasıl yaparım ki, bilmiyorum nasıl olur, param yetmeyebilir" diye ağlamaya çalışmış. Ancak kralın dediği dedikmiş, "geçen ay güzel bir şaka yapmıştın, ben de o güzel şaka üzerine sana bir kese altın fırlatmıştım, oradan harca işte, daha da gürültü yapma taht odamda, s.ktir git" diye kovmuş dalkavuğu.

Dalkavuk söylene söylene yoluna gitmiş, dalkavuğun bu altın coşkısına sinirlenen kral dalkavuğu da zehirlemeye karar vermiş, kese altın uygulamasının kalkmasıyla rahatlayan ülke ekonomisi şahlanmış, ülke kısa sürede inanılmaz bir feraha kavuşmuş, bütün krallık el ele bir şekilde iyiye güzele doğru yol almışlar.

Cahil kardeşler.

Komşu

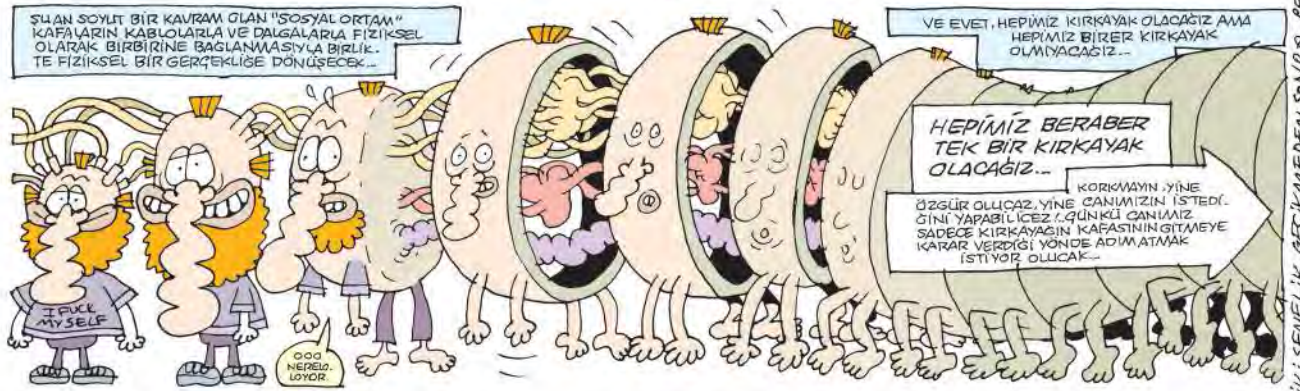
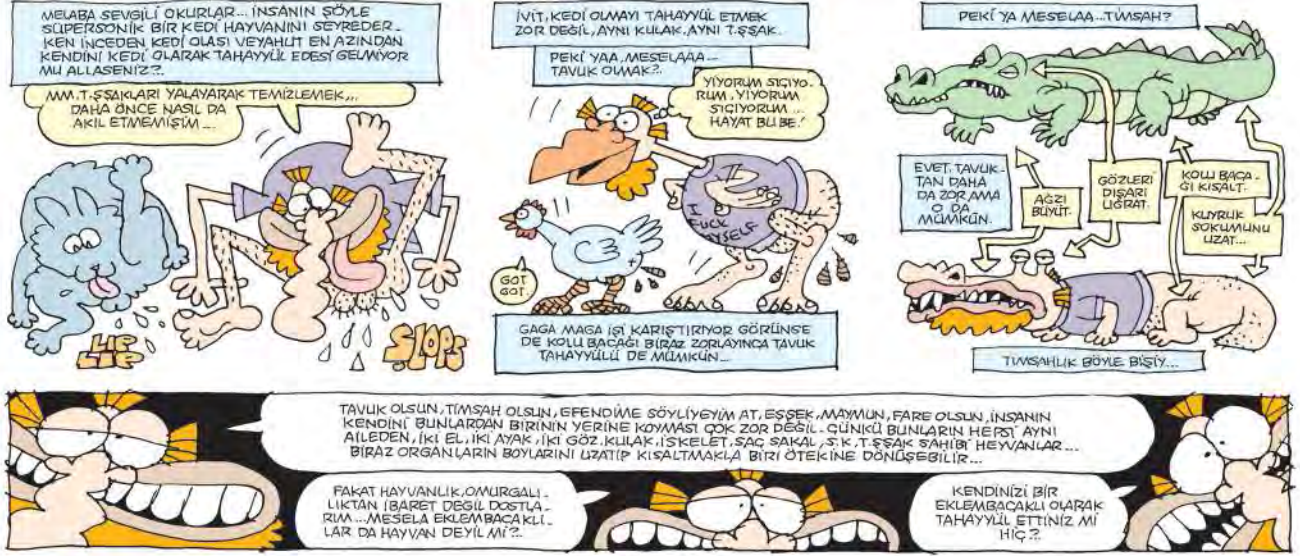
Atasözlerinin kendilerini sürekli doğrulaması gayet olağan bir durum.

Neticede her bir atasözünün işaret ettiği durum için bir de tam tersi mevcut. Atalarımız bulanık mantık, kuvantum meselelerini falan çok evvelden çözmüş. İti an çomağını hazırla derken, iyi insan lafının üzerine gelirmiş'i de yanına eklemiş ki iddia ettiği şey hem sıfır hem bir olsun. Mesela iki sevgiliyi alıp bir kutuya kapatıyoruz diyelim, biz o kutuyu açana kadar hem **iki gönül bir olunca samanlık seyrân** olmuş oluyor hem de **iki çıplak bir hamama** yakışıyor. Biz kutuyu açana kadar ikisi de doğru oluyor. Ha illa kutuyu açacak mısınız? Valla bir de **açtırma kutuyu söyletme kötüyü** diyorlar, oradaki kutu da pekala bu kutu da olabilir, Schrödinger'in kutusu da olabilir. Yani şimdi ben de bu kuvantum meselelerini Seda Sayan kadar bilmiyorum ama sanki öyle gibi geldi, çok da şey yapmayayım.

Ha nedir? Bazı atasözleri de var ki, gerçekleştiği anda "Ulan bunun tersi neydi?" diye düşünemiyorsunuz bile. "Gülme komşuna gelir başına" da bunlardan biri.

Bundan bir on yıl kadar önce, internette bazı ülkelerin televizyon tartışma programlarından görüntüler konulur, altında da keh keh kah kah diye sayfalarca dalga geçilirdi. Tabii **normal şartlar altında** dalga geçilmemesi zor görüntülerdi. Saatlerce dünyanın aslında tepsi gibi düz olduğunu iddia eden akademisyenleri, karınızı nasıl dövmeniz gerektiğini detaylarıyla anlatan uzmanları, vatoz balığını ilk kez görüp hayvancağızı kıyamet alameti cin çarpmış bir insan diye koltuğa oturtup bin çarpma dua okuyanları, hamileliğin dört yıl sürebileceğini iddia eden profesörleri falan izleyip şimdi burada biz bizyiz, birbirimizi kandırmayalım, gülüyorduk.

Belki o gülmelerimiz yüzünden belki de biraz da kötü ve rahatsız edici bir dille o zaman bizi uyarınları dikkate almadığımız için **Yeni Türkiye'de** televizyonlarda deve sidiği içilmeli mi, içilmeliyse hangi devenin sidiği içilmeli, kadınlar hangi yaşta sünnat edilmeli gibi tartışmalar izliyoruz. Ve **Yeni Türkiye'nin** temellerini elleriyle atan, en azından temel atma töreninde avuçları patlayınca kadar alkışlayan, hiç olmadı bu temel atma törenine en ufak bir itiraz getirene açıkça hakaret edenlerin kimisi kaçıp buraya tımarhaneye demeye başladı, kimisi ısrarla eskiden daha da kötü olduğunu ispatlamak için arşivlerde gariplik arıyor, bulamazsa yalan uyduruyor ve elbette neredeyse hepsi sırf tek bir "yahu biz yanılmışız," dememek için bin dereden su getiriyor, eşek sudan gelene kadar dayak yerken bile kırılmış dişlerinin arasından "Efkiden daha kötü dayak yiyovduk bu yine iyi," demeye çalışıyor.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kadım balkonumu/duymak istemiyorum ağtı"

Frederico Garcia Lorca

Son seksensekiz yılın en kavurucu, en cehennemî günlerinden(Antalya) can havliyle kaçmış, İstanbul'da bu sefer de;"son yüzyıl"ın en en soğuk, en yağışlı, en bilmemne günlerinin içine düşmüştüm. Hapşırıp duruyordum. Isıtıcıyı dolaptan çıkartmıştım. Temmuz ayında? Çay bardağının sıcaklığı bile hoşuna gider mi? İnsan? Temmuz ayında?(son seksensekiz yılın en sıkıcı yazısı olma ihtimali, böyle kaptırıp iklimden iklimden?) Olsun.

Hele o gencin gecekonduşundan çıkıp yüzerek simitçiye gidip simit alıp yine yüzerek eve dönmesi? O çamurlu sular. Onu da seyretmiştim. Zihnim son seksensekiz yılın en karmaşık, en bulanık düşünceleriyle... İdrak mekanizmam iyice dağılmıştı. (aklının içinde yumurta büyüklüğünde dolular, takır takır, kaynar suların içine) Neyse ki Joao Gilberto'nun sesi. ("amorosso" albümü) Allah daha da uzun ömürler versin. O mırıl mırıl, teskin edici bossanova'lar. (Joao Gilberto, yetişmişti, elinde bir tencere çorbayla hasta komşuya yardıma koşan komşu teyze--Brezilya'nın 1931 doğumlu efsanevi şarkıcısı/bestecisi/gitaristi--) Hoş, aslında bir felaket filminde izler gibi, yaklaşan korkunç birşeye işaret ettiğini de seze seze, ürke ürke izlemem de, az biraz gıpta da etmemiş değildim ama. Ben de gidip yüzmek istemişim o sokakta. O çamurlu sular. Simit falan da alarak. Bütün ritüelleriyle. O şekil görülmüş rüyalarım vardı çünkü. Bütün daracık daracık, labirentimsi sokakları sudan olma, heryere yüzerek gidilen, ahşap evlerle dolu mahalleler görmüştüm.(berraktı ama sular) Fakirler.

Her uyduruk fırsatta yüzmek ister onlar. Fakir semtin çocukları, gençleri... Parkların ortasında, çöplerle dolu, bulanık suyu anca diz boyu o pis, sinekli havuzlara gülüşerek donlarla atlamaları... Her su birikintisine. Bilirler ki yüzmek üst sınıflara ait birşey. ("Yaz gelince adadasi, mayo giymiş kumlardasin") Balat'tan, Draman'ın yokuşlarından Fener'e inip, Haliç'in necaset çorbası, lağım kokulu, bozbulanık haki renkli sularında aynı şekil yüzmüşlüğü var. Sırta sırta. Yandık mı diye de birbirimize sorup sorup dururduk. "Sırtım yanmış mı lan, baksana" Ah hele yanmışsan, yanıklarını kırmızı bir madalya gibi gururla. Denize gelmemiş olana: "dokunma lan, ayy, omzum yandı da..." Ölçülü gururlu bir gülümseme, acıyla buruşmuş yüzünde.(ay, denize gitmiş, omuzu yanmış, adeta "şişlide bir apartıman" çocuğu, maaşallah)

Aslında felaket filmlerinde olurdu. Bu tür iklim tuhaflıkları. Anormallikler. 2012 filminin başında vardı. İnsan "yüzyıl sonra falan olur olsa böyle şeyler anca" falan sanıyor. Değilmiş meğer öyle. Oluyor işte hepsi. Ardarda "seksensekiz yılın", "yüzyılın en"leri. Herneyse, geçiyorum izninizle "film" mevzularına. Güya film yazacaktım zaten.

"GÖRMEDİĞİM FİMLER"

Sinemaya gittim.

Bayram haftaları ve onlara bitişik, devamındaki(mütaakkip) haftalar falan. (eski bayram yeri esnafı misali)Hep gözü çoluk çocuğun cebinde, harçlığında bi sürü film. Hep onlar. Sadece onlar.Afişlere baktım baktım.Tekrar baktım. Hiç birini içim kaldırmadı.Aslında iyi yapılmış çocuk filmi de

severim.Yazmıştım burda.Ama bunlar onlardan da değil. Bunlar bambaşka (sabundan yapılmış o rengarenk meyveler, manavda sadece onlar) Süper kahramanlar. Hertürlüsü. Adam, yeniyetme, kadın. Bir filmde tek bir süper kahraman olsa o gene iyi. Öp de başına koy.Tek başına ayrı ayrı, kendine ait filmleri de olan, herbirinin kendine göre bir iç mantığı,(eh, o da mantık) o mantığa göre dizayn edilmiş başka başka atmosferleri, dünyaları olan başka başka süper kahramanlar. Biri, bir diğerrinin filminin içine düşmüş.(hangi akla hizmetse) filmler delik deşik. Geçirgen.Yol geçen hanı.Tamam bütün o çizgi romanların sahibi aynı şirket. Hepsi senin. Bu yeter mi? Onun orda ne işi var?

Biri, bambaşka güya bilimsel, teknolojik bir hava verilmiş

bir çeşit makina zırhın içinde uçabiliyorken, diğeri, bir örümcek tarafından ısırıldığı için, o şekilde "uçar" gibi birşey olmuş.Al bakalım. O ikisi aynı dünyanın içinde. Bu gene en insafı. Bazen üçü, beşi, altısı biraraya geliyor. Çorba gibi. Vıcık vıcık. (birinin elinde koca bir çekiç, bir prens, diğeri bir kalkanla iş yapıyor) Bir kere görmüşlüğü var ama aynı delikten ikinci kere elimi ısırttırmıyorum.Yutkunup geri dönüyorum. Seviniyorum başarılarıma. Kolay iş değil. (hepsi de üç boyutlu, yazıklar olsun heba olan boyutlara)

Çok sevdiğim filmlere de yapılsa, öyle, o şekil, onu da istemem. (Bisiklet hırsızlarının o ünlü baba oğlu Tarkovsky'nin o dalgın dalgın harabeleri dolanan melankolik adama adres sorsa. O filme girip. İstemem.Ya da Bergman'ın ölümle satranç oynayan o adamının arkasından oyunu seyretseler o baba oğul.--pardon, şimdi, aslında yazarken birden böyle bir an, isterim galiba, öyle birşeyi görmek, yalan olmasın--çok kısa ama) Herneyse işte. Her kahraman kendi filminin içinde kalsın. (iyi ki

söyledin, öyle yaparız) Herkes yerini yurdunu bilsin. Biraz bi sadelik. Lütfen.Ama işte olmuyor. Zaman tersine işliyor.Artık hiçbir şey bir filme yetmiyor. Zamanımızın insanı böyle.

Bitirirken.

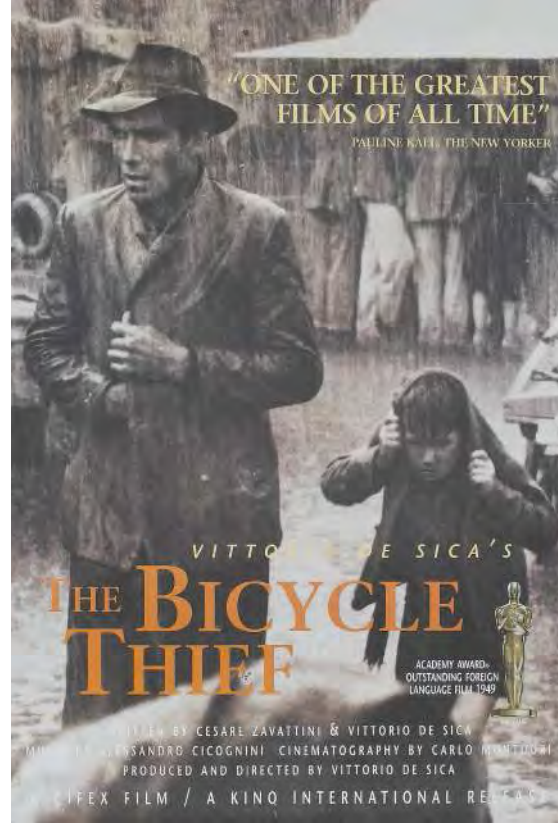
Bu kahramanların film film gezip köşelerde toplaşmalarını falan dilime doladım. Doladım ama, aslında hiç olmamış işler de değil. Hem de sanatın daha ölçülü, dengeli alanlarında dahi. Balzac'ın kimi roman kahramanları da ha keza, diğerr başka başka romanlarına girip çıkıyorlardı. Gerçi dünya kadar roman yazmak zorundaydı zavallı. (Bir sürü ticari girişimlere başlayıp

başlayıp, hepsini de mutlaka batırıyordu.--yayımevi kurmak, matbaa satın almak falan filan gibi işler--) Başka türlü zamanlar. Evinde aynı anda, ayrı ayrı masalarda dört beş ayrı romanı birden yazmaya devam ettiği anlatılıyor.

Bir o masaya geçip o romanı biraz yazıyor, sonra hop, bu sefer köşedeki diğerr masaya oturup öteki

romanı biraz ilerletiyordu.Altı masalı oda. Eh bu arada roman kahramanları o masadan o masaya atlamışlar. Olabilir. Başka ne olacaktı ki. (niye ayrı ayrı masalar?çünkü o roman için gereken eskizler, evraklar, hepsi o romanın ait olduğu masanın üzerine serili) Çok ama çok üretkendi rahmetli. Günde kırk adet kahve içtiği de söyleniyor bu arada. (Aman genç yazar arkadaş, evde deneme, genç yaşta kalp krizi geçirdi üstad. Nur içinde yatsın)

Hepinize, içinde sadece, tek süper kahraman olan filmler, içinde kış soğukları olmayan yazlar, (yazı yaza, kışı kışa benzeyen, birbirine karışmayan), zaman zaman makul büyüklükte dolu taneleri de yağın, sade, anlaşılır günler diliyorum...

USLU ÇOCUK

(Rihanna'nın Sevgilisi.)

SİZ RİKERİNK'E BEDEN HOCASI DEDİĞİNİZ GÜN BU HALE GELECEĞİNİZ BELİYDİ... BU ÇÖKÜŞÜN STARTI İŞTE O GÜN VERİLDİ KANKİ... BUNU İSTER KABUL ET İSTER ETME...

NE VAR LAN BEDEN HOCASI TABİ? HOCAM LAN O ALLA... HIN BADI EKREMI

AL İŞTE.

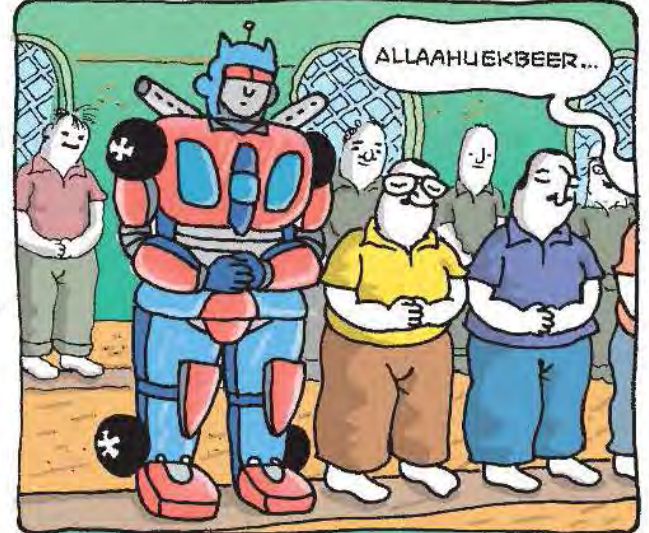
KONYA KADAR OLAN YERDEN AAMPHİS PEPAY'LARI VAN PÖRSİ. LERİ SNAYDER'LERİ ÇIKARAN BİR EKO... LÜN TEMSİLCİSİYDİ O MI SÜ BEĞEN. MEDİSİYİZ RİKE. RİNK? VANLIS MI HATIRLIYO. RUM?!

SEN BU KAFAYLA DAHA ÇOK KOMBİNE YAKARISIN.

HAAH FUTBOLUN ENTEL MAFYASI ALDI SAZI ELINE YİNE BAŞLADI ALT YAPI NAĞ. MELERİ.

TRANSFORMİRS.

ALLAAHUEKBEER...

Lan?!

ALLAHU EKBEER...

YALNIZCA SECDEYE VARMAK İSTEMİŞTİM HOCAM!! ŞERERSİZİM İSTEMEDEN, VANLISLIK. LA DÖNÜŞTÜM...

Geçen hafta.

İSTİFAA İSTİFA DURSUN ÖZBEK İSTİFA...

ÖSTERŞÜNS NE LAAN ŞERERSİZLEER...

EVET ŞU ANDA BİZ TARAFTAR KOMBİNESİNİ YAKIYOR SAVIN SEVİR. CİLER...

DİREK KUYTUN BABASI BALIKÇIDIR KÜÇÜK KUYT HER SABAH GÜN DOĞMADAN BALIGA ÇIKAN VE ANCAK GECE VARISI EVE DÖNE. BİLEN BABASINI İZLEYEREK BÜYÜR...

O NEDENLE DEMİŞTİR Kİ; BANA HER MAŞTA ÇOK KOŞUYOR ÇOK YORULUYOR DEMEYİN ÇÜNKÜ ASLA BABAM KADAR YORULMU. YORUM...

YALNIZ O İŞTE Bİ KAKAK ET DURUMU OLABİLİR BASKAN. GECE GECE O NE BALIGI LAN? SİSİSİSS...

ABİ BİZ MÜSAİT Bİ VERDE...

HOCAM SENİN FUTBOL DİREKTÖRÜNÜN ADI FUTBOL DIŞINDA HERŞEYLE GÜNDEMİ GELİYOR SEN NE KONU. ŞUYORSUN YA SEN RİKERİNK TUDORU ÜP BAŞINA KOY...

KİMİN KALIP KİMİN GİDECE. GİNE FUTBOL. ÇUKKARAR VERİR. FUTBOL. ÇU CİN GİBİDİR CİN...

EVET ARKADAŞLAR BOĞAZI YÜZEREK GEÇİYORUZ ADLI ETKİNLİĞİMİZE HOŞGELDİNİZ / PARKURUMUZ KANLIÇA'DAN KURUCESMEYE ŞEKLİNDE OLACAK DENİZDE HAFİF BİR AKINTI VAR ANCAK KORKACAK BİŞEY YOK GEREK ÇANKIRTA. RAN TEKNELERİMİZ GEREKSE...

ŞŞ NE DİYO LAN BU ?

HOCAM BİZ BU BOĞAZIN YARICIĞI. RİYİZ SEN ONU BİLMEYENLERE ANLATIRISIN AZ MÜSADE ET...

BESEKİÇİM. DEN BERİ BUR. DA YÜZÜYÖRÜM. MİNA KOYIM...

ŞAKA MI YA BU ?

TORPİL! BOMBAAA!

AÇILIP KAPANA. RAK TERS BALIK!

AKINTI! GÜÇLÜYÜMÜŞ LAN BASKAN? LAAN...

YUSUF SUNLARI BİAL YA ŞURDAN...

BAK DÜNYA DERBİSİ NASIL OLUR SÖYLİYİM; GAASSARAY'IN HOCASI FATİH TERİM OLCAK FENER'İN HOCASI DA FATİH TERİMİ DÖVEN ADAM OLCAK O ZAMAN DÜNYA DERBİSİ OLUR İŞTE O...

FENER'İN HOCASI DÖVDÜ. GÜNE GÖRE FENER VEN. MİS SAYI. LİR...

SİKİMİ FENER VEN. MİS SAYI. LİR...

ÇOK YAKINDA!

Sami

cihan ceylan

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

BEEH BU NE SICAK BE ARKADAŞ OTURDUĞUM YERDE SIVILAŞTIM MİNA KOYIM...

GİR Bİ SOĞUK DÜŞ AL OLUM... ANLIK BİLE OLSA İYİ GELİYOR.

YOK ABİ ONDAN SONRA DAHA ÇOK TERLİYORUM, EN UYUZ OLDUĞUM HAVALAR GELDİ...

TITITITI KARPUZ VE BİRAZ FERAHLATIR...

YA NE KARPUZU ARKADAŞ İŞETİY O PA DAKKA BAŞI...

GEL DİŞARI ÇIKALIM İSTER SEN?

AMAN ABİ SAAT DAHA İKİ ALEV TOPU GİBİDİR ŞİMDİ...

DONDURMA ALI, RİZ İYİ GELİR...

HİMM ŞİMDİ O OLURMUŞ.

MİNA KİM GEÇEN HAFTA YAG-MURDAN, BU HAFTA SICAKTAN İSLANDIK...

SORMA YA, RESMEN ETLERİM BİRBİRİNE YAPISTI...

ETLER, ETLER, ETLER ETLER, ETLER, ETLER.

Ahi...

Dondurmacı...

SEN NİYE KÜLAH ALMADIN LAN ARTİST MİSİN?

BEN KÜLAHA ÇOCUK, LUKTAN BİRİ UYUZ OLURUM, HEP ELİME KOLUMA AKARDI YİYE. MEZDİM...

E GÜNEŞİN ALTINDA SALLANA SALLANA YERSEN...

AGIZIM HASSAS KIZIM YİYEMİYORDUM ÖYLE.

PEKİ BEN BU DONDURMACI CAN ALICI BÖLGELERİME YERLEŞTİRSEM O ZAMAN KÜLAHTAN YER MİSİN AKİTA AKİTA...

NÖY? NASIL CAN ALICI NOKTALARINA, NEREYE MESELA ÖHÖM...

SEN BİLİRSİN ONLARI, BAK Bİ SÜRÜ KÖRNET VAR, YAZIM KİLO DA DONDUR. MA VAR, DENEYELİM Mİ EVDE...

ÖHÖM BİLMEM OLUR MU Kİ ASLINDA EVET ÖYLE YİYE. BİLİRİM...

HOOP DURUN LAN DURUN LAN İYİ YAKALADIM SİZİ...

DUR OĞLUM VAYAS GAT. LYCAN BU SICAĞTA KOŞMA...

GİTTİ BİZİM FANTEZİ...

NOLDU OĞLUM DELİ DANA GİBİ KOŞUYOSUN, Bİ BOKLUK YOK Dİ Mİ?

YOK YA HABERLER İYİ SİZİN SU KOYGÖCÜREN * MANTARLARI DURUYO MU?

EYET BUZDOLABINA KOYDUK BOZULMASIN DİYE...

GÜZEL YAŞADINIZ ONLA. RA TALİP QIKTI. OKUTUÇAZ.

NASIL, NEYSE ABİ DUR EVDE KONUŞURUZ.

Birazdan evde.

ABİ TEMİZ, HEPSİNİ BİRDEN DİREKT VERİ. YORUM Bİ ARKADAŞA, BEN HALLİDİCEM...

OLUM BEN ÖYLE GAZA GELDİM AMA HİÇ BİLMEM BU MEVZULARI...

YA ZATEN Bİ KERELİK HAREKET BİŞEY BİLMEMİZE GEREK YOK...

DUR ABİ DONDURMA YER MİSİN, RAHAT Bİ ANLAT SONRA.

YERİM AMA ÖNCE Bİ DÜŞA GİREYİM...

KIZIM SAKATA GELMEYELİM LÖ MAFYASI VAR, POLİSİ VAR SİKİ TUTARIZ VALLA...

BİLMEM Kİ BEN DE KILLAN. DİM AMA.

BİRİ YAKALAR. SA MALİ NER. DEN ALDIN DER. SE.

ORMANDAN TOPLADIK MİNA KOYIM NE KİMİ?

AHI AHI! DOĞRU DEDİN.

Az sonra.

MORUK YAKALANIRSAN NE OLCAK, TANIYO MUSUN ADAMI?

TANIYORUM TABİ ABİ RAAD OLUN, ADI KRİSTOFİR İRLANDALI, ADIMI DA BİL. MİYOR.

EE SEN NERDEN TANIYOSUN?

YA BARDAK TAKILIRKEN TANISTIK, KONU BURAYA GELDİ. HASTAYMIŞ.

SKİ MEYELİM.

ZATEN Bİ DURUM OLSA BİLE SİZİ SATMAM...

E İYİ AMA DİKKAT ET...

BAŞINA BİŞEY Mİ GELDİ ACABA?

Ahi...

OHA O MANTARLARIN EDERİ BU KADAR VAR MIYDI LA?.. EVLADİYELİK MİNAKIM?

YOK AMA GÜZELCE İTELEDİM KERİZTÖPİRA, RAHATLASIN İYİCE.

OHA İNSANIMIZI YANLIŞ MI TANIYIYOR? TITITITI!

İRLANDA'DA BENİ AZ SKMEDİLER KIZIM.

KORAY'A BAK MALA BAŞLADI...

Furkan Özçoban

APARTMANIN ÇATISI AKIYOR HAZİR YAZ AYLARINDAYKIN YAPTIRILIM DİYORUZ...

BANA NİYE SORUYOSUN KARDEŞİM YÖNETİCİ SEN. SİN, GİT YAPTIR.

HAYİR SİZİN BELKİ Bİ TANIDISINIZ FALAN VAR. DİR DİYE HAYATINIZ ÇATILARDA GEÇİYOR İLLA Kİ VARDIR...

Sniper olduğumu kapıcıya söylememeliydim.

SENTOR ve TİNDER

OHA LAN HATUN KABUL ETTİ NE YAZIIM?

BULUSALIM DE YER SAAT SÖYLE DİREK...

NASI İYİ Mİ BÖYLE? BANA BAK BELDEN AŞAĞISINI ÇEKME HE...

TAMAM...

FOTOĞRAF İSTİYÖ...

TAMAM LAN İYİ İŞTE BOZMA.

EYOLLA...

Bİ KAÇ TANE ÇEK BULUN. SİN YOLLARIZ SABA SOLA MİNAKİ.

HOBAA KALP ATTİ. GEÇ KALMA DİYO.

BEN KAÇTIM HACI DAVI. AKŞAM EVE GEÇ GEL HES...

SEN DE FOTOĞRAF İSTE LAN...

ŞANSLI PİÇ...

VAR OĞLUM ONUN Bİ SÜRÜ...

İSTE LAN TANGALI İSTE...

Gece

NOLDU LAN SEKS OLDU MU?

AKIÇ KONUŞCAM DÜRÜSTLÜK BENİM İÇİN HER ŞEYDİR BATAN SÖYLEYEBİLİRDİN DURUMUNU. BENİM DE KEDİM VAR SONUÇTA HAYVANSEVERİM. YOK DEMEZDİM Kİ...

BEGENMEDİM KIZI KANİKA YA 2 BİRA İÇİP KAÇTİM...

SORUN OLMAZ DİYE DÜŞÜNDÜM...

GEÇENDE YİNE BEGEMENİŞTİN.

ÜZGÜNÜM CANIM EKİSİ PUAN ALDIN.

SEÇİCİYİZ KANİKA

HESABI İSTİYELİM Mİ?

DOKTORUM.NET SİZ SORUN DÖRÜNLÜZ YANITLASIN SENTOR YILMAZ. Merhaba hocam bacak nakli mümkün müdür acaba? Bir de maliyeti nedir teşekkür ederim

ALİ BABA KIRK HARAMİLER...

MAGARAYA KLİMA TAKTIRMAKLA ÇOK İYİ ETTİN ALİ BABA...SAYEN. DE SERİN SERİN OTURUYORUZ.

KERİZİM

AYNEN ÖYLE.

ETRAFINIZ SARILDI ALİ BABA, TESLİM OLUN: KİMSEYE ZARAR GELSİN İSTE. MİYORUZ...

NOLUYO LAN?

YERİMİZİ ÖĞRENMİYELER

NASI BULDU LARKİ?

NASI BULDU LARKİ?

**“kendimi
durduracak
değilim”**

Fırat Budacı

ORADAYDIM

Bodrum depremini bire bir yaşamış biri olarak, size o meşum gecede başıma gelenleri (başka bir açıdan) anlatmak istiyorum. Genelde depremzedeler yaşadıklarını “Ben o sırada içiyordum...” diye anlatmaya başlamaz. Zaten sallanmaya yatkın bir insanın bir de yeryüzü tarafından sallanması pek ciddiye alınmaz diye tahmin ediyorum. Ben o sırada içiyordum. Akşam yemeklerinin ardından, eser miktarda alkol almaya devam edip -gündüzün yorgunluğu bastırınca- makul saatlerde odalarının yolunu tutmuş arkadaşlarımı uğurlamış, sevgili karıma “birazdan ben de geliyorum” yalanını söylemiş, karımın gitmesinden bir saat sonra “şu sigarayı da içer kalkarım” sınırına kendimi inandırmış, telefonda çaldığım yüksek müzikaliteden dörtlüye uzaklaşarak Yıldız Tilbe’nin kapılarını dayanmış ve artık tahmin edilebileceği gibi yeni kadehlere sevdalanmış bir mecnun gibi oturuyordum. Buz kovanın kapağını açıp soğuk suyla karşılaşmanın üzüntüsünü yaşarken sallanmaya başladı her yer. İlk aklıma gelen, odaya epey süre önce gitmiş ailem oldu. Karıma ve evladıma kol kanat germek, onlara bu sallantılı anlarda dimdik bir erkekleri olduğunu göstermek için kat etmem gereken uzun bir mesafe vardı. Sallantı biter bitmez ayağa kalktım. Büyük bir sarsıntı olmasına rağmen görebildiğim kadarıyla herhangi bir yıkım olmamıştı. Ayağa kalktığımda hâlâ sallanıyor olmamın depremle değil aldığım alkolle ilgili olduğunu sanıyorum. Önümdeki ılık rakıya baktım. Kısa bir an (insanı duyarsız göstermeyecek kadar kısa bir an), “Nasılsa bitti deprem, bitirip öyle mi gitsem,” diye düşündüm. Elbette böyle bir şey yapmadım. Sadece bir yudum daha alıp (vakit kaybı olarak değerlendirilemeyecek kadar küçük bir yudum) odaya doğru koşmaya başladım. Ailemin

yanında olmam gerekliliğinin müthiş sorumluluğuyla koşarken, beynimin affedilebilecek kadar küçük bir köşesinden, kadehin geri kalanına bir şekilde döneceğimin sinyallerini alıyordum. İnsanoğlu böyledir işte; en büyük afetlerin içine bile o afetten etkilenmeyen minik bir parça saklayabilir. Bunda bir sorun olduğunu sanmıyorum, çünkü bu minik ve sinsi parça dışında geriye kalan her şey duyarlılıktır.

Ailemi ve diğer müşterileri pansiyonun ön bahçesinde buldum. Görünüşe göre, parantez içlerinde yaşadığım duygular sandığımın aksine beni geciktirmeye yetmişti. Toplaşan insanlara yaklaşırken karımın göz ucuyla beni izlediğini fark ettim. Normal şartlarda, gece geç saatlerde odaya hırsız gibi girip yatağa yılan gibi süzülecek ve böylelikle dertsiz bir yarına uyanacakken, yaşanan deprem gizli hayatımı açığa çıkarmıştı. Karıma, “İyi misiniz?” diye sorarak oğlumun kafasını okşadım. Ters bir cevap gelmedi. Beni açığa çıkaran bu deprem aynı zamanda beni gizleyecek kadar da büyüktü. Depremzedeler heyecanlıydı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Toplulukta, “yalnız baya salladı” düzeyindeki insanların yanında, tektonik coşkuya kapılan mini Ahmet Ercanlar da vardı. Karım ise direkt ölçüm yaparak (“en az 6.5”) sismografik bir fark ortaya koyuyordu. Ben, sallandığım belli olmasın diye hareketsiz kalmaya gayret ediyordum, zira karım en ufak bir hareketliliği nerdeyse hatasız tespit edebiliyordu: “En az 120 promil.”

Hararetli tartışmaların koyu bir mırıltıya dönüşerek sıkıcı bir hal aldığı dakikalarda, kimseye fark ettirmeden ufak bir gezintiye çıkınca, pansiyon sahibini oyun parkındaki kaydırakta yatarken buldum. Uyuyordu. Belli ki müşteriler odalarından fırlayıp bahçeye doluşunca, depremi önemsememesine rağmen, olay yerine intikal etmiş fakat kısa sürede uykusuna teslim olup kaydırakta can vermişti. Canı kriz yönetmek istemiyordu. Karşısında durup seyrettim. Depreme kaydırdaktan kayarken yakalanmış, ayakları yere değer değmez de korkudan bayılmış gibi görünüyordu. Keşke krizi ben yönetseydim diye düşündüm: “Odalara gitmeyin dostlarım! İçerinizden bazılarınızın büyük bir aymazlıkla ‘ne olacak ya gidelim yatalım’ dediğini duyar gibiyim. Neyse ki ben varım, buradayım! Rahatlık adı altında ölümle dalga geçen bir salaklığa kurban gitmenize asla izin vermeyeceğim. Burada, bu bahçede minik bir yaşam alanı tesis edeceğiz.”

Aranızdan kaslarına güvenen üç gönüllü erkek istiyorum. Onlar sahilden şezlong getirecek. Diğer erkekler ve kadınlar civarlardan pike ve yastık temin edecek. Yaşlılar burada kalarak uyumaya meyilli çocukları bağışlarına basacak. Haydi dostlarım depreme gününü gösterelim. Artçıları püskürtelim! ”

Pansiyon sahibini izlerken karım bir anda yanımda belirdi. Demek ki beni izlemişti. “Neredeydin sen, sarhoş musun?” diye sordu. “Ne alakası var!” diyerek deprem sırasında sahilde olduğumu iddia ettim. Verdiğim cevap, sorduğu sorunun içini doldurmaya yetmeyince, yıldızları seyrettiğim, küçük çaplı bir meteor yağmurunun şahidi olduğum iddialarıyla yokluğumu doldurmaya gayret ettim. Aslında iyi gidiyordum, çünkü karım yıldızları

seyretmeye bayılır, meteor yağmurlarının hastasıdır. Fakat ne yazık ki, tam o sırada, sevgili garsonumuz Mali yanıma yanaşarak kendi depremini anlatmaya başladı: “Ben tam o sırada Fırat abiye bir şeye ihtiyacın var mı, diye sormaya gidiyordum...” Ah be Mali, sağ olasin, buza ihtiyacım vardı, ama şimdi değil be oğlum... Bir müddet bakıştık karımla. İlk artçı sandığımdan da şiddetli gelmişti.

Boşluklar meteorlarla bile dolmuyordu.

Gözlerimi kaçırdım. O an söyleyemesem de içimden geçen kelimelere sığındım: Hayat bir sallantıdır sevgili karıcığım, önemli olan ayakta kalmaktır.

Tüm pansiyon şezlonglar halinde bahçeye yayıldık. Aileler birbirlerinden birer metre

arayla küçük yatak odaları meydana getirdiler. Aramızda duvarlar yoktu. Birbirimizi daha yakından tanıyacaktık. Horlayan erkekler ve huzursuz bebekler iyot gibi açığa çıkacaktı. Daldıktan kısa bir süre sonra horladığım gerekçesiyle karım tarafından uyandırıldım. Uyandırılmaları art arda devam etti. Demek ki uyandırıldıktan hemen sonra yeniden dalıyor ve derhal horlamaya devam ediyordum. Her şeyi ölçebilen karımın dürtme kararlılığına bakılırsa horlama desibelim yüksek olmalıydı. Kamuya açık bir yatak odasında olduğumuz düşünülürse haklıydı. Sanırım beşinci ya da altıncı dürtülmemin ardından kalkarak bahçedeki tuvalete gittim. Yüzümü yıkayıp ayılmaya çalıştım. Geri döndüğümde bahçeye tam bir huzur hâkimdi. Bu huzuru bozmaya hakkım yok, diye düşündüm. Sahile doğru sallana sallana yürüdüm. Orada, sahildeki bir masada iki parmak rakı beni bekliyordu. Onu içecek ve bütün artçıları bertaraf edecektim.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 27 TEMMUZ 2017 | Sayı: 517

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaraları:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Habertürk, "deve sidiği" tartışmasında reytingin tadını alınca, aynı isimlere "kadın sünneti" konusunu tartıştırdı.

HOCAM! BİZ LAMALARI DA HAFİFE ALMA!..
AYNIYIZ HOCAM BİZ DE DEVEGİLLERDENİZ
BİZİM SIDIĞIMIZDEN DE BAHSET.
!...

EYVALLAH KARDEŞİM KUSURA
BAKMA ATLAMISAM...

HAYIRLI PROOLAMLAR
HOCAM...